

Karmen Jenič, **PRIPRAVLJENA NA POT**

SESTRA ALOJZIJA DOMAJNKO

Bled, 2015

Odlomki iz knjige:

...

Mati Caterina Daghero se je prebudila v novo jutro. Nizza Monferrato je še spokojno počivala. Na koledarju je bil 12. januar, pisalo se je leto 1922. Na čelu Družbe hčera Marije Pomočnice (HMP) je že skoraj 42 let. Kdo bi si kaj takega predstavljal tistega napornega dne, ko je kot dekle prišla v Mornese in trmasto vztrajala, da svoje prtljage že ne bo pospravila ... Ostala je, ker je k njej pristopila Marija Dominika Mazzarello, sestra ljubeznivega nasmeha in pedagoškega čuta, ter ji izrazila svojo oporo.

Sedaj je ona na čelu družbe HMP in v tem trenutku čaka na nekaj deklet. Dobro ve, kako jih sprejeti. Dobro ve, kako ravnati, če ne bodo hotele pospraviti kovčka. Mati Marija Dominika jo je naučila te ljubezni. Upa, da pot poteka srečno in da bodo vsak čas tukaj. Štiri bodo prišle. In kdo

ve, kako se bodo dogovorile o osnovnih stvareh. Res je, da prihajajo iz sosednje države, toda to še ne pomeni, da znajo italijansko. Noviciat v Nizzi je sprejemal dekleta različnih narodnosti. Katera je želela priti, je prišla. Če ni znala jezika, se je naučila. Tako italijanščino kot jezik dobrohotnosti, ki je vladala po hodnikih samostana.

Dan je materi Caterini minil v pričakovanju. Posvetila se je delu, se pogovarjala s sestrami, vmes pa je kot vedno, ko je sprejemala nova dekleta, v molitvi prosila prvo mater Družbe, naj ji iz nebes pomaga biti ljubezniva, dobrohotna, preprosta ...

Naposled so prišla. Štiri dekleta.

»Buona sera,« je rekla bistra mlada žena petindvajsetih let. Ostale tri so se gnetle okrog nje in kimale oziroma odkimavale – vse je bilo odvisno od tega, kar je počelo dekle, ki je na začetku pozdravilo.

Mati Caterina jih je prisrčno sprejela. Niso veliko govorile, a pomembno je bilo, da so se v tuji Nizzi čutile sprejete. Težko je zapustiti rodno Slovenijo in oditi na tuje, toda vedele so, da bodo v svoji hoji za Kristusom morale prestatati še kaj težjega kot to.

Dekletu, ki je znalo pozdraviti po italijansko in povedati še kakšno besedo, je bilo ime Alojzija

Domajnko. Rodila se je očetu Francu in materi Jožefi kot četrta in zadnji otrok 22. junija 1897. Starša sta ji dala ime po svetemu Alojziju Gonzagi, svetniku čistosti in poguma, ki je godoval en dan pred njenim rojstvom. Prihajala je iz Bučevcev pri Ljutomeru. Družina poštenih in v veri trdnih staršev je bila družina dobro stoječih kmetov. Svoje otroke so vzgajali v ljubezni do dela, do Boga in Marije ...

...

Štiri so pred štirinajstimi leti prišle in štiri sedaj odhajajo nazaj. Le zasedba ni ista. Poleg s. Alojzije Domajnko so tu še s. Marija Rak, s. Jerica Repar in s. Marija Lazar. 15. oktober 1936 je torej datum prihoda HMP na Slovensko.

Začelo se je tako, kot se ponavadi začne: precej bedno. Prvo noč so prespale na Rakovniku. Spati niso mogle. Njihove sostanovalke v sosednji sobi so se prepirale in miši so tekale gor in dol. »Kako ste spale?« jih je naslednji dan vprašal rakovniški ravnatelj. Preden so ostale odprle usta, je hitro vskočila s. Alojzija. »Hvala, za misijonarke še preveč dobro.«

Pa vendar ena od sester ni mogla molčati ob misli na minulo noč. Povedala je ravnatelju, kako stvar stoji, in on jim je obljubil dvoje: strogi molk stanovalk in strup za miši ...

...

Nekega dne leta 1949 stopata s. Alojzija in s. Terezija po ulici, ki se rahlo vzpenja. V neposredni bližini sta dve cerkvi. Ulica se imenuje še Florijanska, saj je bila na vrhu stara cerkev sv. Florijana. Kasneje so jo preimenovali v Gornji trg. Redovnici se ustavita pred lepo hišo s številko 21, prislonjeno ob pobočje Ljubljanskega gradu. Hiša je bila last inženirja Pavla Kryla. Dobremu možu je umrla edina hčerka, nato pa sta z ženo posvojila dekle iz sirotišnice. Žena je umrla, sedaj pa je tudi on že priklenjen na posteljo. Posvojena Jelka, ki je podedovala celotno hišo, skrbi zanj z vso ljubeznijo. Hiša ima cel kup prizidkov in lukenj, notri pa je tudi kar nekaj stanovalcev.

Eni izmed njih so Šefovi. Oče je pek, mati pa prodaja kruh. Ko sta bila najmlajša otroka še majhna, sta hodila čez cesto na Karlovško v vrtec, ko so bile sestre HMP še tam. Zdaj so drugi časi.

»To bi bil vaš prostor,« je redovnicama pokazala gospa Šef.

Družina se je namreč odločila, da bodo svojo shrambo dali na razpolago sestram. Lastnica hiše, Jelka Kryl, je to odločitev z veseljem podprla.

»Dala bi vam še več,« je rekla, »toda hiša je polna stanovalcev.«

S. Alojzija je hvaležno prikimala.

»Sama imam, hvala Bogu, stanovanje na Kode-ljevem, prav tako tudi s. Terezija. Toda imamo še koga, ki nima strehe nad glavo.«

Obe redovnici se razgledujeta po temnih prostorih.

»Kot v betlehemiški štalci,« šepne s. Terezija.

»Ja,« prikima s. Alojzija, »ko bi le našle svoj mir v tem Betlehemu.« ...

...

Bilo je leta 1958, ko je z Reke prišla na obisk v Ljubljano s. Antonija Babič.

»Blizu naše župnijske cerkve je naprodaj hiša!«

»Cena?«

»Baje, da ni velika. Salezijanci pravijo, naj ne zamudimo priložnosti.«

»Opremljenost?«

»V dobrem stanju je. Malo manjša, dve nadstropji, vendar v dobrem stanju.«

»Vsekakor ne smemo odlašati ...«

»Ja. In še nekaj, sestra Alojzija. Menim, da je to dar Božje previdnosti.«

S. Alojzija se je nasmehnila. Zanj je bilo vse darilo iz nebes.

»Zakaj tako mislite?« je vprašala.

»Nahaja se na ulici z enakim imenom kot v Ljubljani. Na Karlovački!«

Ravnateljica je zmajala z glavo nad tem podatkom: »A res? To pa je!«

»No, ne samo to,« je nadaljevala sogovornica.

»Ima celo enako hišno številko! Karlovačka 22!«

...

Leta 1970 ji je z veliko hvaležnostjo pisala inšpektorica: »Draga sestra Alojzija, kako gre? Vidim vas v vaši lepi sobi in upam, da je pripravljena tudi kopalnica s toplo vodo. Zdaj sem zadovoljna zaradi vas in zaradi mojih dragih sester iz Betlehema. Korak za korakom, koliko lepih stvari ste naredili, draga s. Alojzija. In da ne govorimo o dobrem, ki ste ga naredili svojim sestram. Jugoslavija piše lepo stran v zgodovini Družbe. Dragi s. Alojzija, zahvaljujem se vam za lep zgled, ki ste mi ga dali s svojim življenjem, darovanim za druge.« ...